

Un petó

 www.elpuntavui.cat/article/7-vista/8-articles/841160.html

Xavier Graset

Potser mai no som tan vulnerables com quan estimem, perquè sempre que hi ha amor, hi ha com a mínim l'amenaça del desamor. El filòsof Joan Carles Mèlich, que ha donat voltes en llibres successius a la finitud, la compassió i la crueltat, així ho apunta. Ara ha publicat un seguit de fragments filosòfics amb el títol *La lectura com a pregària*, un seguit de píndoles que sintetitzen algunes de les seves idees. Em fixo en l'amor, desig, plaer, erotisme, que m'han fet anar a buscar la seva obra anterior, i on marca per exemple la diferència entre l'amor que dicta la moral, cap als pares, fills, germans, i l'ètic. Escriu Mèlich: "L'amor moral és l'amor a les qualitats de l'altre. L'amor ètic és amor a l'altre sense qualitats." I sobre la carícia "no és posseir sinó anar a la recerca del desconegut". En l'abraçada, en la carícia, en el petó, els amants es fonen, però la distància entre tots dos sembla infinita. El que és eròtic és la intermitència, la relació amb la persona estimada és eròtica perquè s'oculta i es mostra. Ni a plena llum, ni a la fosca l'Eros es manifesta. "Hi ha erotisme perquè hi ha ombra."

Antonietta i Gabriele, els amants, amb un petó més se situen davant de l'infinit

He agafat aquest fil, entre els molts que tiben del darrer llibre de Mèlich, perquè aquesta setmana he vist la crueltat, la finitud, la compassió, i l'erotisme d'*Una giornata particolare de la perla*²⁹ de Broggi amb aquests immensos Clara Segura, Pablo Derqui i Màrcia Sisteró, a la Biblioteca de Catalunya.

Amb Mussolini, i Hitler a la plaça i Roma mobilitzada, els personatges d'Antonietta, mare de sis fills, casada amb un funcionari del règim, i Gabriele, un jove homosexual, "derrotista" i amb el feixisme en contra, comparteixen la jornada al marge de la mobilització, i amb la portera que els vigila. La màgia de Broggi, el dolor de la història que els fon en la carícia, l'abraçada, el petó, la truita compartida entre ombres, m'han realimentat la tendresa, i sense escapar de la condició finita, Antonietta i Gabriele, els amants, amb un petó més se situen davant de l'infinit. És així.